

VAN ESBROECK

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (druhého senátu)

9. března 2006 \*

Ve věci C-436/04,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 35 EU, podaná rozhodnutím Hof van Cassatie (Belgie) ze dne 5. října 2004, došlým Soudnímu dvoru dne 13. října 2004, v trestním řízení proti

**Leopoldu Henriku Van Esbroeckovi,**

SOUDNÍ DVŮR (druhý senát),

ve složení C. W. A. Timmermans, předseda senátu, R. Schintgen (zpravodaj), R. Silva de Lapuerta, G. Arestis a J. Klučka, soudci,

generální advokát: D. Ruiz-Jarabo Colomer,  
vedoucí soudní kanceláře: K. Sztranc, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 22. září 2005,

\* Jednací jazyk: nizozemština.

s ohledem na vyjádření předložená:

- za L. H. Van Esbroeck a T. Vrebosem, advocaat,
- za českou vládu T. Bočkem, jako zmocněncem,
- za nizozemskou vládu H. G. Sevenster a C. M. Wissels, jako zmocněnkyněmi,
- za rakouskou vládu C. Pesendorfer, jako zmocněnkyní,
- za polskou vládu T. Nowakowskim, jako zmocněncem,
- za slovenskou vládu R. Procházkou, jako zmocněncem,
- za Komisi Evropských společenství W. Bogensbergerem a R. Troostersem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 20. října 2005,

vydává tento

### Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článků 54 a 71 Úmluvy k provedení Schengenské dohody ze dne 14. června 1985 mezi vládami států Hospodářské unie Beneluxu, Spolkové republiky Německo a Francouzské republiky o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích (Úř. věst. 2000, L 239, s. 19; Zvl. vyd. 19/01, s. 136, dále jen „ÚPSD“), podepsaná dne 19. června 1990 v Schengenu (Lucembursko).
  
- 2 Tato otázka byla vznesena v rámci trestního řízení zahájeného v Belgii proti L. H. Van Esbroeckovi za obchod s omamnými látkami.

### Právní rámec

#### *Úmluva k provedení Schengenské dohody*

- 3 Podle článku 1 Protokolu o začlenění schengenského acquis do rámce Evropské unie, který byl připojen jako příloha ke Smlouvě o Evropské unii a Smlouvě o založení Evropského společenství Amsterodamskou smlouvou (dále jen „protokol“), je třináct členských států Evropské unie, mezi nimi i Belgické království, zmocněno mezi sebou navázat posílenou spolupráci v rámci schengenského acquis, vymezeného v příloze k uvedenému protokolu.

- 4 Součástí takto vymezeného schengenského *acquis* je mimo jiné dohoda podepsaná dne 14. června 1985 v Schengenu mezi vládami států Hospodářské unie Beneluxu, Spolkové republiky Německo a Francouzské republiky o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích (Úř. věst. 2000, L 239, s. 13; Zvl. vyd. 19/02, s. 3, dále jen „Schengenská dohoda“), jakož i ÚPSD.
- 5 Podle čl. 2 odst. 1 prvního pododstavce protokolu je ode dne vstupu Amsterodamské smlouvy v platnost schengenské *acquis* okamžitě použitelné pro třináct členských států uvedených v článku 1 uvedeného protokolu, tedy od 1. května 1999.
- 6 Podle čl. 2 odst. 1 druhého pododstavce věty druhé protokolu přijala Rada Evropské unie dne 20. května 1999 rozhodnutí 1999/436/ES, které určuje právní základ všech ustanovení nebo rozhodnutí, jež tvoří schengenské *acquis*, v souladu s příslušnými ustanoveními Smlouvy o založení Evropského společenství a Smlouvy o Evropské unii (Úř. věst. L 176, s. 17; Zvl. vyd. 19/01, s. 152). Z článku 2 tohoto rozhodnutí ve spojení s jeho přílohou A vyplývá, že Rada určila, že články 34 EU a 31 EU, jakož i články 34 EU, 30 EU a 31 EU, které jsou součástí hlavy VI Smlouvy o Evropské unii s názvem „Ustanovení o policejní a soudní spolupráci v trestních věcech“, jsou právním základem článků 54 a 71 ÚPSD.
- 7 Podle článku 54 ÚPSD, který je součástí kapitoly 3 s názvem „Zákaz dvojího trestu“ hlavy III, této úmluvy s názvem „Policie a bezpečnost“:

„Osoba, která byla pravomocně odsouzena jednou smluvní stranou, nesmí být pro tentýž čin stíhána druhou smluvní stranou za předpokladu, že v případě odsouzení již byla vykonána nebo je právě vykonávána sankce, nebo podle práva smluvní strany, ve které byl rozsudek vynesen, již nemůže být vykonána.

- 8 Článek 71 ÚPSD, který je součástí kapitoly 6 s názvem „Omamné látky“ téže hlavy III stanoví:

„1. Smluvní strany se zavazují, že v oblasti přímého i nepřímého prodeje omamných a psychotropních látek jakéhokoli druhu, včetně konopí, jakož i v oblasti držení těchto látek za účelem jejich prodeje nebo vývozu přijmou v souladu se stávajícími úmluvami OSN [Jednotná úmluva o omamných látkách z roku 1961 ve znění protokolu z roku 1972 [...], Úmluva OSN proti nedovolenému obchodu s omamnými a psychotropními látkami ze dne 20. prosince 1988] veškerá opatření nezbytná pro předcházení nedovolenému obchodu s omamnými a psychotropními látkami a jeho potlačování.

2. Aniž jsou dotčeny články 74, 75 a 76, zavazují se smluvní strany, že budou předcházet s využitím správních a trestněprávních opatření nedovolenému vývozu omamných a psychotropních látek jakéhokoli druhu, včetně konopí, jakož i prodeji těchto látek, jejich dodávání a obchodování s nimi, a potlačovat jej.

3. Za účelem boje proti nedovolenému dovozu omamných a psychotropních látek, včetně konopí, posílí smluvní strany na vnějších hranicích kontroly pohybu osob a zboží, jakož i dopravních prostředků. Pracovní skupina uvedená v článku 70 tato opatření upřesní. Tato pracovní skupina zejména posoudí možnost přesunutí části pracovníků policie a celních orgánů uvolněných z vnitřních hranic, jakož i využití moderních metod zjišťování drog a využití psů vycvičených pro vyhledávání drog.

4. Za účelem dodržování tohoto článku budou smluvní strany zvláště střežit místa obecně známá využíváním pro obchod s drogami.

5. Pokud jde o boj proti nedovolené poptávce po omamných a psychotropních látkách jakéhokoli druhu, včetně konopí, učiní smluvní strany vše, co je v jejich moci, pro předcházení negativním následkům této nedovolené poptávky a boj proti nim. Opatření přijatá za tímto účelem jsou v pravomoci jednotlivých smluvních stran.“

*Dohoda uzavřená mezi Radou Evropské unie a Islandskou republikou a Norským královstvím o přidružení těchto dvou států k provádění, uplatňování a rozvoji schengenského acquis*

9 V souladu s čl. 6 prvním pododstavcem protokolu byla dne 18. května 1999 uzavřena dohoda mezi Radou Evropské unie a Islandskou republikou a Norským královstvím o přidružení těchto dvou států k provádění, uplatňování a rozvoji schengenského acquis (Úř. věst. L 176, s. 36, dále jen „dohoda“).

10 Článek 1 písm. b) rozhodnutí Rady 2000/777/ES ze dne 1. prosince 2000 o uplatňování schengenského acquis v Dánsku, Finsku a Švédsku, jakož i na Islandu a v Norsku (Úř. věst. L 309, s. 24; Zvl. vyd. 19/04, s. 22) stanoví v souladu s čl. 15 odst. 4 dohody, že se veškerá ustanovení uvedená v přílohách A a B k této dohodě s platností od 25. března 2001 vztahují „na Island a Norsko a používají na jejich vzájemné vztahy a na vztahy s Belgií, Dánskem, Německem, Řeckem, Španělskem, Francií, Itálií, Lucemburskem, Nizozemskem, Rakouskem, Portugalskem, Finskem a Švédskem“. Články 54 a 71 ÚPSD jsou součástí uvedené přílohy A.

- 11 Z toho vyplývá, že se články 54 a 71 ÚPSD s platností od 25. března 2001 uplatní ve vztazích mezi Norským královstvím a Belgickým královstvím.

*Úmluvy OSN o omamných a psychotropních látkách*

- 12 Podle článku 36 jednotné úmluvy o omamných látkách z roku 1961, ve znění protokolu z roku 1972 (dále jen „jednotná úmluva“):

„Trestní ustanovení

1. a) S výhradou svých ústavních předpisů učiní každ[á] Strana opatření nutná k tomu, aby pěstování, produkce, výroba, těžba, příprava, držba, nabídka, dání do prodeje, distribuce, koupě, prodej, dodání z jakéhokoliv titulu, zprostředkování, odeslání, tranzit, doprava, dovoz a vývoz omamných látek neodpovídající ustanovením této Úmluvy nebo jakéhokoliv jiné činy, které by podle názoru této Strany odporovaly ustanovením této Úmluvy, byly považovány za trestné činy, jsou-li spáchány úmyslně, a aby na vážné případy byly vyměřeny přiměřené tresty, zejména vězení nebo jiné tresty odnětí svobody.

b) [...]

2. S výhradou ústavních předpisů každé Strany, jejího právního řádu a národního zákonodárství

- a) i) každý z [trestných činů], uvedených v odst. 1 bude považován za zvláštní [trestný čin], bude-li spáchán v rozličných zemích;

[...]"

- 13 Článek 22 Úmluvy o psychotropních látkách z roku 1971 (dále jen „Úmluva z roku 1971“) obsahuje v podstatě totožné ustanovení s ustanovením čl. 36 odst. 2 písm. a) i) jednotné úmluvy.

### **Spor v původním řízení a předběžné otázky**

- 14 L. H. Van Esbroeck, belgické státní příslušnosti, byl odsouzen rozsudkem soudu prvního stupně v Bregen (Norsko) ze dne 2. října 2000 k trestu vězení v délce trvání pěti let za nedovolený dovoz omamných látek (amfetamin, hašiš, MDMA a diazepam) do Norska dne 1. června 1999. Poté, co L. H. Van Esbroeck vykonal část trestu, který mu byl uložen, byl podmíněčně propuštěn na svobodu dne 8. února 2002 a dopraven eskortou do Belgie.



- 15 Dne 27. listopadu 2002 bylo v Belgii zahájeno proti L. H. Van Esbroeckovi řízení, které bylo dne 19. března 2003 ukončeno odsouzením rozsudkem correctionele rechtbank te Antwerpen (Belgie) k trestu vězení v délce trvání jednoho roku zejména za nedovolený vývoz výše uvedených látek z Belgie dne 31. května 1999. Tento rozsudek byl potvrzen rozsudkem ze dne 9. ledna 2004 hof van beroep te Antwerpen. Tyto dva soudy uplatnily čl. 36 odst. 2 písm. a) jednotné úmluvy, na jehož základě každý z trestných činů uvedených v této úmluvě, mezi kterými se vyskytuje dovoz a vývoz omamných látek, bude považován za zvláštní trestný čin, byl-li spáchán v rozličných zemích.
- 16 Dotyčná osoba proti tomuto rozsudku podala kasační opravný prostředek, přičemž uplatnila porušení zásady zákazu dvojího trestu uvedenou v článku 54 ÚPSD.
- 17 Za těchto okolností se Hof van Cassatie rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Má být článek 54 [ÚPSD] vykládán v tom smyslu, že může být uplatněn belgickým soudem na osobu, která je v Belgii po 25. březnu 2001 stíhána u trestního soudu za tentýž čin jako za ten, za nějž již byla souzena a odsouzena rozsudkem norského trestního soudu ze dne 2. října 2000, byla-li sankce nebo opatření již vykonáno, i když na základě čl. 2 odst. 1 [dohody] bude článek 54 [ÚPSD] zejména provedený a uplatnitelný Norskem až od 25. března 2001?

Pokud bude odpověď na první otázku kladná:

- 2) Má být článek 54 [ÚPSD] vykládán ve vzájemném spojení s článkem 71 těžce úmluvy v důsledku toho vykládán v tom smyslu, že má být trestný čin držení omamných a psychotropních látek spočívající ve vývozu a dovozu těchto omamných a psychotropních látek jakékoli povahy, včetně konopí, které jsou stíhány v různých státech, které podepsaly [ÚPSD] nebo provedly a uplatnily schengenské *acquis*, považován jakožto vývoz nebo dovoz za „tentýž čin“ ve smyslu výše uvedeného článku 54?“

## K předběžným otázkám

### *K první otázce*

- 18 Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda se zásada zákazu dvojího trestu zakotvená článkem 54 ÚPSD musí uplatnit na trestní řízení zahájené v jednom smluvním státě pro čin, za který již byla dotyčná osoba v jiném smluvním státě odsouzena, i když ÚPSD v tomto posledně uvedeném státě ještě nebyla v platnosti v okamžiku, kdy byl vynesena uvedený odsuzující rozsudek.
- 19 V tomto ohledu je třeba zaprvé připomenout, že schengenské *acquis* se v Belgii uplatňuje od 1. května 1999 a v Norsku od 25. března 2001. Ke spáchání trestného činu vytýkaného L. H. Van Esbroeckovi došlo dne 31. května a 1. června 1999. Krom toho byla dotyčná osoba odsouzena v Norsku dne 2. října 2000 pro nedovolený dovoz zakázaných látek a v Belgii dne 19. března 2003 pro nedovolený vývoz těchto látek.

- 20 Zadruhé je třeba konstatovat, že schengenské *acquis* neobsahuje žádné zvláštní ustanovení týkající se vstupu článku 54 ÚPSD v platnost nebo jeho časových účinků.
- 21 Zatřetí je třeba připomenout, že jak na to správně poukazuje Komise, problém uplatnění zásady zákazu dvojího trestu vzniká pouze v okamžiku, kdy je v jiném smluvním státě zahájeno druhé trestní řízení proti téže osobě.
- 22 Jelikož v rámci tohoto posledně uvedeného řízení přísluší příslušnému orgánu, aby posoudil, zda jsou splněny všechny podmínky pro uplatnění uvedené zásady, je za účelem uplatnění článku 54 ÚPSD orgánem, u něhož bylo řízení zahájeno později, vyžadováno, aby byla ÚPSD k tomuto datu v dotčeném druhém smluvním státě v platnosti.
- 23 V důsledku toho je skutečnost, že ÚPSD ještě nezavazovala první smluvní stát v okamžiku, kdy v něm byla dotčená osoba pravomocně odsouzena, ve smyslu uvedeného článku 54 irelevantní.
- 24 Za těchto podmínek je namísto na první otázku odpovědět tak, že zásada zákazu dvojího trestu zakotvená článkem 54 ÚPSD se musí uplatnit na trestní řízení zahájené v jednom smluvním státě pro čin, za který již byla dotčená osoba v jiném smluvním státě odsouzena, i když ÚPSD v tomto posledně uvedeném státě ještě nebyla v platnosti v okamžiku, kdy byl vynesena uvedený odsuzující rozsudek, byla-li v dotčených smluvních státech v platnosti v okamžiku posuzování podmínek pro uplatnění zásady zákazu dvojího trestu orgánem, u něhož bylo řízení zahájeno později.

*K druhé otázce*

- 25 Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu je, jaké je relevantní kritérium pro účely uplatnění pojmu „tentýž čin“ ve smyslu článku 54 ÚPSD, a konkrétněji, zda nedovolená jednání spočívající ve vývozu těchto omamných látek z území smluvního státu a v jejich dovozu do jiného smluvního státu, která byla trestně stíhána v obou dotyčných státech, spadají pod uvedený pojem.
- 26 V tomto ohledu česká vláda tvrdí, že totožnost činu předpokládá totožnost jeho právní kvalifikace, jakož i totožnost chráněných právních zájmů.
- 27 Ze znění článku 54 ÚPSD, který používá výrazy „tentýž čin“, přitom jednak vyplývá, že se toto ustanovení týká pouze skutkového posouzení dotčeného činu s vyloučením jeho právní kvalifikace.
- 28 Je třeba rovněž konstatovat, že výrazy použité v uvedeném článku se liší od výrazů uvedených v jiných mezinárodních nástrojích, které zakotvují zásadu zákazu dvojího trestu. Na rozdíl od článku 54 ÚPSD totiž čl. 14 odst. 7 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech, jakož i článek 4 protokolu 7 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod používají pojem „[trestný] čin“, což znamená relevantnost kritéria právní kvalifikace činu jako podmínku pro uplatnění zásady zákazu dvojího trestu zakotvené těmito posledně uvedenými nástroji.

- 29 Kromě toho je třeba připomenout, jak to Soudní dvůr konstatoval v bodě 32 rozsudku Gözütok a Brügge ze dne 11. února 2003 (C-187/01 a C-385/01, Recueil, s. I-1345), že žádné ustanovení hlavy VI Smlouvy o Evropské unii týkající se policejní a soudní spolupráce v trestních věcech, jejíž články 34 a 31 jsou právním základem článků 54 až 58 ÚPSD, Schengenské dohody ani samotné ÚPSD nepodmiňuje uplatnění článku 54 ÚPSD harmonizací nebo přinejmenším sblížením trestně-právních předpisů členských států.
- 30 Zásada zákazu dvojího trestu zakotvená v tomto posledně uvedeném článku nezbytně znamená, že mezi smluvními státy existuje vzájemná důvěra v jejich příslušné systémy trestního soudnictví a že každý z uvedených států přijme uplatnění trestního práva platného v ostatních smluvních státech, i kdyby uplatnění jeho vlastního vnitrostátního práva vedlo k odlišnému řešení (výše uvedený rozsudek Gözütok a Brügge, bod 33).
- 31 Z toho vyplývá, že možnost rozdílných právních kvalifikací téhož činu ve dvou různých smluvních státech nemůže být překážkou pro uplatnění článku 54 ÚPSD.
- 32 Ze stejných důvodů nelze přijmout kritérium totožnosti chráněného právního zájmu, neboť se toto kritérium může měnit v závislosti na smluvním státu.

- 33 Tato zjištění jsou navíc ještě posílána cílem článku 54, kterým je zabránit tomu, aby jedna osoba v důsledku toho, že využila svého práva volného pohybu, byla stíhána za tentýž čin na území více smluvních států (výše uvedený rozsudek Gözütok a Brügge, bod 38, jakož i rozsudek ze dne 10. března 2005, Miraglia, C-469/03, Sb. rozh. s. I-2009, bod 32).
- 34 Jak uvádí generální advokát v bodě 45 svého stanoviska, je toto právo volného pohybu užitečně zaručeno pouze tehdy, když autor jednání ví, že pokud bude odsouzen a svůj trest vykoná, nebo případně poté, co bude v určitém členském státě pravomocně zproštěn obžaloby, se může pohybovat uvnitř schengenského prostoru, aniž by se musel obávat stíhání v jiném členském státě z důvodu, že toto jednání představuje odlišný trestný čin v právním řádu tohoto posledně uvedeného členského státu.
- 35 Z důvodu neexistence harmonizace vnitrostátních trestněprávních předpisů by přitom kritérium vycházející z právní kvalifikace činu nebo z chráněného právního zájmu mohlo vytvářet tolik překážek svobodě pohybu v schengenském prostoru, kolik existuje trestněprávních systémů ve smluvních státech.
- 36 Za těchto podmínek je jediným relevantním kritériem pro účely uplatnění článku 54 ÚPSD kritérium totožnosti skutkové podstaty činu, chápané jako existence souboru konkrétních skutků, které jsou vzájemně neoddělitelně spojeny.

- 37 Pokud jde konkrétněji o takovou situaci jako situaci dotčenou v původním řízení, je namístě konstatovat, že může v zásadě představovat soubor skutků, které jsou svou samotnou povahou neoddělitelně spojeny.
- 38 Konečné posouzení v tomto ohledu však přísluší, jak to správně uvádí nizozemská vláda, příslušným vnitrostátním orgánům, které musí určit, zda předmětná skutková jednání představují soubor neoddělitelně spojených skutků v čase, v prostoru, jakož i svým předmětem.
- 39 Na rozdíl od toho, co tvrdí slovenská vláda, tento výklad není zpochybněn článkem 71 ÚPSD, který stanoví, že smluvní státy přijmou veškerá opatření nezbytná k boji proti nedovolenému obchodu s omamnými látkami.
- 40 Jak to správně tvrdila nizozemská vláda, ÚPSD nestanoví pořadí přednosti mezi jednotlivými ustanoveními, a kromě toho článek 71 uvedené úmluvy neobsahuje žádnou skutečnost, která by směřovala k omezení rozsahu působnosti uvedeného článku 54, který zakotvuje v schengenském prostoru zásadu zákazu dvojího trestu uznanou judikaturou jako základní zásada práva Společenství (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 15. října 2002, *Limburgse Vinyl Maatschappij a další v. Komise*, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P až C-252/99 P a C-254/99 P, *Recueil*, s. I-8375, bod 59).
- 41 Z toho vyplývá, že odkaz učiněný v článku 71 ÚPSD na stávající úmluvy OSN nelze chápat tak, že je překážkou uplatnění zásady zákazu dvojího trestu uvedené v článku

54. ÚPSD, který zabraňuje pouze více stíháním jedné osoby pro tentýž čin, aniž by tak v schengenském prostoru způsobil depenalizaci.

42 S ohledem na tyto úvahy je tedy namíste na druhou otázku odpovědět tak, že článek 54 ÚPSD musí být vykládán v tom smyslu, že:

— relevantním kritériem pro účely uplatnění uvedeného článku ÚPSD je kritérium totožnosti skutkové podstaty činu chápané jako existence souboru skutků, které jsou vzájemně neoddělitelně spojeny, nezávisle na právní kvalifikaci tohoto činu nebo chráněném právním zájmu;

— trestné činy spočívající ve vývozu a dovozu týchž omamných látek stíhané v různých smluvních státech ÚPSD musí být v zásadě považovány za „tentýž čin“ ve smyslu tohoto článku 54, přičemž konečné posouzení v tomto ohledu přísluší příslušným vnitrostátním orgánům.

### **K nákladům řízení**

43 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení vzhledem ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.



Z těchto důvodů Soudní dvůr (druhý senát) rozhodl takto:

1) Zásada zákazu dvojího trestu zakotvená článkem 54 Úmluvy k provedení Schengenské dohody ze dne 14. června 1985 mezi vládami států Hospodářské unie Beneluxu, Spolkové republiky Německo a Francouzské republiky o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích, podepsané dne 19. června 1990 v Schengenu, se musí uplatnit na trestní řízení zahájené v jednom smluvním státě pro čin, za který již byla dotyčná osoba v jiném smluvním státě odsouzena, i když uvedená úmluva v tomto posledně uvedeném státě ještě nebyla v platnosti v okamžiku, kdy byl vynesena uvedený odsuzující rozsudek, byla-li v dotčených smluvních státech v platnosti v okamžiku posuzování podmínek pro uplatnění zásady zákazu dvojího trestu orgánem, u něhož bylo řízení zahájeno později.

2) Článek 54 téže úmluvy musí být vykládán v tom smyslu, že:

— relevantním kritériem pro účely uplatnění uvedeného článku je kritérium totožnosti skutkové podstaty činu chápané jako existence souboru skutků, které jsou vzájemně neoddělitelně spojeny, nezávisle na právní kvalifikaci tohoto činu nebo chráněném právním zájmu;

— trestné činy spočívající ve vývozu a dovozu týchž omamných látek stíhané v různých smluvních státech této úmluvy musí být v zásadě

**považovány za „tentýž čin“ ve smyslu tohoto článku 54, přičemž konečné posouzení v tomto ohledu přísluší příslušným vnitrostátním orgánům.**

Podpisy.